

smukt førte fra den første Dag til den sidste. For mit Vedkommende vil jeg sige, at jeg har haft stor Gavn af denne Tur. Om jeg end paa enkelte Punkter har maattet modificere mine Anskuelser vedrørende Vestkystforholdene, er jeg paa den anden Side i det hele blevet bestyrket i den Opfattelse, jeg har gjort gældende her i Tinget til forskellige Tider. Jeg haaber, at det samme har været Tilfældet med andre ærede Medlemmer, saa at vi inden for en ikke for lang Tid kunne komme til heldige Resultater med Hensyn til de Anlæg, der bør fremmes paa Vestkysten til Fordel for Fiskeriet og til Fordel for den Del af Befolkningen, der er tvungen til denne anstrengende, haarde og farefulde Gerning.

Men medens jeg saaledes forudser, at vi faa et Lovforslag frem om disse Forhold, og at vi ere villige til at bevilge de fornødne Penge dertil, vil jeg dog her straks gøre opmærksom paa en Ting, og det er, at Esbjerg Havn har været under en saa rivende Udvikling, særlig dens Fiskerihavn, at det, man i sin Tid ansaa for tilstrækkeligt, da man vedtog Loven om Anlægget af en ny Fiskerihavn ved Esbjerg, har vist sig at være aldeles utilstrækkeligt, at medens den ny Fiskerihavn nu kan rumme, hvad man den Gang ansaa for tilstrækkeligt til enhver Tid, 50—60 Fiskerifartøjer, søger der nu over 200 Fartøjer efterhaanden ind til Fiskerihavnen og kunne aldeles umulig faa Plads. Og Pladsen til de Hyttetæde, som ere nødvendige for at imødekomme de Krav, som Fiskerne maa stille, naar de komme ind for at afsætte deres Fangst til Tyskland, England eller Indlandet, er aldeles utilstrækkelig, saa den høje Regering og Rigsdag maa være betænkte paa i den nærmeste Fremtid at bevilge yderligere Penge til yderligere Udvidelse af Esbjerg Fiskerihavn. Det er lykkedes at udvikle Kutterfiskeriet, som man jo søger at fremme, det er i rask Udvikling, og bestandig strømmer der flere og flere til denne Havn, hvor der er de letteste Afsetningsforhold for Fangsten til alle Tider. Og vel at mærke er det ogsaa en Havn, som de maa hen i Nærheden af for at finde de bedste Fiskepladser ude i Vesterhavet. Det er et Krav fra hele Fiskerbefolkningen, lige fra Nordsjællands Kyst og Jyllands Østkyst op til Skagen og ned langs Vestkysten, alle søge de derved, saa at, som jeg alt har sagt, Fiskeriflaaden, som i dette Øjeblik søger Esbjerg Havn, kan beløbe sig til 200 Fartøjer, medens man for faa Aar siden mente at sige et

stort Tal, naar man kom op over 100 à 120 Fartøjer. Tillige maa jeg gøre opmærksom paa en Ting. Selve Havnen har, som jeg allerede har sagt, forrentet sig glimrende, det er et af Statens bedste Aktiver, men Esbjerg By, som ligger ved Siden af, er netop paa Grund af de store Krav, der fra Staten stilles til dens Udvikling, stillet saaledes, at den ikke uden Hjælp fra Staten kan tilfredsstille de simpleste Fordringer, som Lovene kræve, f. Eks. Skoleloven eller Justitsvæsenet f. Eks. i sanitær Henseende. Der er eller vil komme til Regering og Rigsdag et Andragende fra Esbjerg By om, at man vil hjælpe den til et nogenlunde rimeligt Laan. Der vil for Esbjerg By behøves 5 à 600,000 Kr. for at kunne tilfredsstille de Krav, der fra Regeringens og Befolkningens Side stilles til dens offentlige Indretninger. Jeg vil desuden fremhæve, at det synes mig mindre korrekt, at en By som Esbjerg, der for en stor Del betinger de store Indtægter, som Staten har af Havnen, ikke faar Adgang til den mindste Indtægt af Havnen, uagtet det er en Havn, som betjener hele Landet og dets Eksport og Import, og som derfor naturligvis i overordentlig høj Grad er bestemmende for Byens betydelige Udgifter til Fattigvæsen, Sundhedsvæsen og Alderdomsforsørgelsesvæsen paa Grund af den tilstrømmende ubemidlede Befolkning. Jeg vilde ønske, at der en Gang maatte ske en saadan Hensyntagen til Byens virkelig exceptionelle Stilling, at man vilde give den nogen Andel i den Indtægt, som Havnen giver, og som for en stor Del er betinget af selve Befolkningens Virksomhed i og ved Havnen.

Endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at der under Udgifterne til Esbjerg Havn er ansat Lønning til 8 Havnebetjente, som i umindelig Tid ikke have faaet Spor af Lønningsforhøjelse. Medens man rundt omkring paa alle andre Steder har forhøjet Lønningerne for Statens underordnede Betjente, leve disse Betjente stadig paa en Løn af 800 Kr., hvad der er aldeles utilstrækkeligt lige over for det betydeligt forøgede Arbejde, som med Havnens rivende Udvikling er paalagt disse Mænd. Jeg henstiller til det kommende Finansudvalg og til den højtærede Minister, om de ikke ville tage Hensyn til de Ønsker, der fra disse Havnebetjentes Side ere fremsatte. Ingen vil finde det ubilligt, at der ved Lønningslovens Behandling ogsaa maa blive taget Hensyn til det Par Mennesker, som der leve et arbejdsomt Liv i tarvelige Kaar.